

sig med nogen Bestemthed om Olfatten eller Brændevinsfatten, men havde ladet det staa hvævende, og nu derimod i Mar havde faaet en Udtalelse for, at man ikke vilde indlade sig derpaa. Ja, Anstuelserne kunne jo være meget forskjellige; jeg nærer nu netop den Tro, at det er et Bevis for, at mit Forslag havde været rigtigt i Fjor; thi, naar man den Gang stod noget tvivlsomt i Folkethinget, og Spørgsmaalet den Gang hovedsagelig dreiede sig om Enighed om, for hvilket Beløb der ikke skulde gives Kompensation, saa tror jeg, der havde været mere Udsigt den Gang til at komme til en Overenskomst, end der nu er. Det skal jeg indbrømme, men netop derfor tror jeg, at Erfaringen snarere taler for min Overbevisning end for det ærede Medlems. Naar han dernæst meget stærkt har udtalt sig mod, hvad han kaldte en Sigelse, som jeg skulde have fremsat, om at man her i Thinget skulde være bange for at gaa i et Fællesudvalg, saa tilstaar jeg oprigtig, at hans egne Udtalelser netop sige det Samme, som jeg har sagt; thi han sagde: „Vi ville ikke gaa til et Fællesudvalg, før vi have et Grundlag, som vi synes om.“ Og hvorfor? „Fordi vi frygte for, saaledes som der var Tale om i Fjor, at der maatte skulde foreslaas en ny Bestatningsmaade for at tilvejebringe den Kompensation, der skulde gives, og det ville vi ikke gaa ind paa.“ Men dertil svarer jeg naturligtvis ganske simpelt, at naar der kommer et Forslag om en ny Bestatningsmaade, som Landsthinget ikke vil gaa ind paa, har det jo den fuldstændigste Nødvendighed til i Fællesudvalget at sige Nei dertil, og naar det ærede Medlem saa stærkt udhævede, at der skal være et Grundlag, som vi synes om, for at kunne forhandle derpaa, saa forstaar jeg det aldeles ikke. (Afbrydelse). Jeg vil nødig have, at man afbryder mig med Smaa bemærkninger ved Siden af; det forstyrrer mig og trækker saaledes Tiden ud. Jeg beder derfor det ærede Medlem om ikke at gjøre det. Jeg beder de Herrer undskyldte denne Opsættelse, men dette var ikke min Skyld. Naar det ærede Medlem forlanger, at der skal være et Grundlag, maa jeg sige, at hvis der var et virkelig godt Grundlag, maatte man jo meget godt kunne være bleven enig uden at komme i Fællesudvalg, og det forekommer mig givet, at det netop er i de Tilfælde, hvor man ikke kan blive enig om et Grundlag, at man skal komme sammen i et Udvalg for der at udarbejde et Grundlag, hvorpaa Sagen kan føres videre. Det er Alt, hvad jeg skal svare det ærede Medlem. — Et andet æret Medlem har kritiseret meget stærkt de Exempler, jeg fremførte. Jeg kan derom fatte mig meget

fort, thi de Exempler, jeg har fremført paa, at man har faaet Love igjennem her, som man oprindeligt synes være stillet baserede, paa se udmærket; det dreier sig jo nu om, hvorvidt vi ved en Sag, der er kommet ind her i Thinget, lige meget hvorfra, strax skulle afvise den ved en Dagsorden eller for vort Bekommende søge at komme til et Resultat. Hvilket Resultat man kommer til andetsteds, kunne vi ikke svare for; der er ikke noget Haltende i de Exempler, jeg har fremført. Naar det ærede Medlem talte om Principet, skal jeg bemærke, at Principet er Et, og et Andet er Udførelsen af Principet. I det Væsentlige ere vi Alle enige om Principet ved en Toldlov, vi ville Alle have, at der skal være Told, det er Principet, men Maaden, hvorpaa Tolden skal fordeles paa de enkelte Poster, ere vi uenige om, det dreier vor Strid sig om. Det Samme var Tilfældet med Allet, vi vare Alle eller i alt Fald Størstedelen enige om, at vi vilde have en Olfat, men det var Maaden, som vi vare uenige om. Altsaa, Principet vare vi enige om, men om Udførelsen var der forskjellige Meninger. Saaledes ogsaa angaaende Tolden; om Principet er der ingen Strid, det er Maaden, hvorpaa den skal fordeles, som vi ere uenige om. Naar et æret Medlem her lige over for (Madsen) yttrede, at det var Luxusgjenstande, det ved Traktaten dreiede sig om, og at disse meget omtalte 500,000 Kr., eller hvor meget det er, vi skulde betale, kun angik Luxusgjenstande, skal jeg svare, at det forhold sig i Virkeligheden ikke saa. Hele Beløbet, som er opført som Tab i den af Regjeringen forelagte Traktat, angives til 515,000 Kr., men deraf udgjør Medsættelsen paa Salt 367,000 Kr., og tilbage bliver altsaa 148,000 Kr. Nu er det dog virkelig givet, at Salt ikke er nogen Luxusgjenstand, og naar man i det Hele taler om at skulle nedsette Tolden paa saadanne Gjenstande, som fornemlig have Interesse og Vigtighed for de mindre Bemidlede i vort Land, vil man vanskelig kunne træffe nogen Artikel, som bedre svarer dertil end Salt. Jeg tror, at det er afgjort, at der af de mindre Bemidlede konsumeres mere Salt og saltede Gjenstande pr. Hoved end af de mere bemidlede Folk, saa at det, det dreier sig om, er 148,000 Kr. Det ærede Medlem yttrede igaar ogsaa, at den Fordel, der skulde optaa af den spanske Traktat netop foruden Begunstigelsen ved Indførelsen af Klippis i Spanien, betragtede han som rent forsvindende. Jeg tror, at han tager meget Feil deri. At godgjøre med Tal, hvor meget Slikt vil beløbe sig til, er selvfølgelig en Umulighed, det vil ethvert Menneffe kunne